



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2993/05
15.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ВВ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 902/05 од 12.9.2005. године, у седници одржаној дана 15.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж. 902/05 од 12.9.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж. 902/05 од 12.9.2005. године одбијена је жалба и пресуда Општинског суда у Зрењанину П. 2236/02 од 21.9.2004. године је потврђена. Овом првостепеном пресудом тужбени захтев којим се тражи да се тужени ВВ обавезе да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете за душевни бол због повреде права личности, части, угледа, достојанства и личног интегритета плати и то: првотужиоцу АА 600.000,00 динара и друготужиоцу ББ износ од 600.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, одбијен је као неоснован, а тужиоци су обавезани да туженом плате трошкове парничног поступка од 61.100,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је на основу члана 386. савезног ЗПП-а, у вези члана 491. ЗПП ("Сл. гл. РС", бр. 125/04), испитао побијану другостепену пресуду и нашао да ревизија тужилаца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. савезног ЗПП-а, на коју Врховни суд у поступку по ревизији пази по службеној дужности. Нема ни других битних повреда на које се указује садржином ревизије, јер побијана пресуда садржи све што је потребно да би се могла испитати, а другостепени суд је побијаном пресудом ценио наводе жалбе и у образложењу дао одлучне чињенице.

Према утврђеном чињеничном стању првотужилац АА је био председник, а друготужилац ББ члан организационог одбора фестивала __ музике који је 2000. године први пут одржан у ГГ под покровитељством СО ГГ и на којем је победила песма аутора ДД у интерпретацији ЋЋ, чији је менаџер тужени ВВ. Између тужилаца као организатора фестивала и туженог дошло је до неспоразума око исплате новчане награде за победничку песму. Хонорар је износио 50.000,00 динара. Дана __.2000. године у недељном листу "__" на страни _ објављен је текст аутора ЕЕ под насловом "Зашто је љут менаџер ЋЋ-Наградили па порекли". У том тексту су после констатације да је фестивал крунисан афером зато што победнику није исплаћена новчана награда, наведени и коментари туженог у вези тог догађаја. Првостепени суд је у целости у својој пресуди цитирао објављени текст. После објављивања тог текста спорног чланка тужиоце је позвао велики број пријатеља, рођака и познаника распитујући се о истинитости тих навода. У првом следећем броју истог листа дана __.2000. године под насловом "Реаговања-Писмо ВВ-Разговарали смо приватно", објављен је деманти тј. реаговање туженог поводом предметног текста. Тужени наводи да није дао званично интервју и да је спорни чланак написан на основу приватних разговора вођених у последња два месеца између њега и аутора текста-новионара листа, поводом проблема неисплаћене награде на фестивалу интерпретатору ЋЋ и аутора победничке песме ДД. Изразио је жаљење што је без његовог одобрења и званичних изјава новинар листа објавио текст као интервју, иако је поводом тог догађаја он одбијао скоро све дневне и ревијалне новине не желећи да проблем истиче, а да је за њега проблем решен 11.11.2000. године, када је организатор извршио све обавезе према награђеном аутору и извођачу. На истој страници, одмах испод реаговања, објављен је одговор редакције листа са оценом да тужени није оспорио тачност чињеница о спору са организаторима фестивала, али да је само замерио новинару што је о томе писао и цитирао незваничне разговоре без његовог одобрења. Одговор редакције завршен је речима: "Извучимо поуку: ми нећемо више цитирати господина ВВ, а он нек се убудуће пази шта пред новинаре има говорити". У издању истог листа од 3.11.2001. године под насловом "Реаговања-Није била афера" објављен је деманти првотужиоца поводом текста "Наградили па порекли" у којем је он оспорио све наводе аутора, као и наводе туженог у тексту.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, које се ревизијом не може побијати (члан 385. став 3. савезног ЗПП), правилно су нижестепени судови одбили тужбене захтеве тужилаца за накнаду нематеријалне штете због повреде права личности, части, угледа, интегритета, и достојанства тужилаца, као неосноване.

Суд на захтев оштећеног лица може да досуди новчану накнаду само у случају када оцени да је таква новчана накнада оправдана с обзиром на тежину нанесене штете тј. ако утврди нарочито тежак степен повреде личног интегритета оштећеног и степен кривице штетника. Тада тако досуђена новчана накнада има карактер сатисфакције која се досуђује оштећеном за повреду његових нематеријалних добара везаних за морално - психичку страну и интегритет личности оштећеног. И Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно оценили да тужиоци нису пружили доказе да су у приватној или професионалној сфери повређена њихова добра везана за њихову моралну и психичку страну личности тј. да су наступиле такве последице које су, у смислу члана 200. став 1. ЗОО, проузроковале душевне болове значајнијег интензитета што је довело до повреде права (њихових) личности, угледа, части, достојанства и интегритета. Осим тога, првотужилац као председник фестивала и друготужилац као члан организационог одбора су на наведеним функцијама, како правилно налазе судови, били изложени јавности и пажњи медија, што подразумева да су самим тим преузели ризик објављивања текстова у медијима који ће на различите начине интерпретирати тј. презентовати њихово поступање у пословима везаним за те функције.

Тужиоци су и даље, наредних година учествовали у организацији истог фестивала. Првотужилац је и после 2000. године вршио функцију председника организационог одбора фестивала. То све указује да спорним текстом њихов професионални и приватни статус није нарушен у средини где живе и раде.

Како је у проведеном поступку утврђено да су приватни разговори, које су водили тужени и аутор текстa-новинар, јавно објављени у спорном тексту у наведеном листу без одобрења туженог, и Врховни суд налази да нема правног основа за одговорност туженог због објављене садржине текста који је постао доступан јавности, па самим тим и пријатељима, рођацима и познаницима тужилаца који су их (након објављивања) позивали ради објашњења о његовој истинитости. Тужиоци нису доказали да је услед објављивања спорног текста дошло до теже повреде њихових добара кривицом туженог, јер тужени, како је утврђено, није довео до тога да текст са садржином разговора које је водио са аутором текста (што спада у приватну сферу појединаца, па макар тај разговор био вођен са новинарем), постане јаван чин који има значај јавне поруке са негативном конотацијом за тужиоце у смислу нарушавања њиховог интегритета, повреде њихове части, угледа и достојанства тј. повреде права личности тужилаца. На то указује и садржина тужениковог реаговања у следећем броју истог листа од 27.11.2000. године. Стога су супротни наводи ревизије неосновани.

Са изложеног, Врховни суд је на основу члана 393. савезног ЗПП-а, у вези члана 491. ЗПП ("Сл. гл. РС" бр. 125/04), одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз